

[Formanden.]

„Idet Folketinget udtaler sin Tilfredshed med den af Ministeren for Handel, Industri og Søfart givne Besvarelse af den stillede Forespørgsel,

gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Prieme: Det ærede Medlem Hr. Rager var inde paa nogle Betragtninger om Engrospristallene og Priserne paa forskellige vigtige Varer ude paa Verdensmarkedet. Det ærede Medlem vilde her agere Spaamand og udtale sig om, hvorvidt Erhvervene og de store Forbrugere af Raavarer var interesserede i Køb, og mente ikke, at man var det, mente heller ikke, at man kunde regne med, at Bunden nu var naaet for disse Priser. Jeg vil fraraade det ærede Medlem at udtale sig om dette Spørgsmaal og at agere Spaamand, det tror jeg ikke, det ærede Medlem er kvalificeret til. Og hvis endelig det ærede Medlem mener at kunne udtale sig med Sagkundskab om disse Spørgsmaal, saa maa det ærede Medlem i hvert Tilfælde ikke være uvidende om, at der paa flere Omraader i den senere Tid er sket betydelige Prisstigninger for vigtige Raavarers Vedkommende.

Det ærede Medlem Hr. Rager spurgte saa, om vi vilde Valutacentralens Ophevelse. Jeg maa ærlig talt tilstaa, at dette Spørgsmaal havde jeg ikke ventet af det ærede Medlem. Det ærede Medlem har, om jeg ikke tager fejl, gentagne Gange været Ordfører her i Tinget, naar Valutaloven var til Behandling, saa jeg tør vel gaa ud fra, at han tilstrækkelig kender Det konservative Folkepartis Standpunkt i saa Henseende. Mon ikke ogsaa det ærede Medlem er kendt med, at de Overførsler til Friliste, der har fundet Sted Tomme for Tomme, er sket som Følge af de Krav, der er stillet fra konservativ Side, og som Følge af, at vor Presse — og jeg vil i denne Forbindelse gerne nævne ikke mindst „Berlingske Tidende“ — saa trofast har sluttet op om og til Stadighed kæmpet for vore Krav. Jeg haaber ogsaa, det skal lykkes i Fremtiden at fortsætte ad den Vej, og jeg tror ikke, at hverken det ærede Medlem Hr. Rager eller den højtærede Handelsminister eller nogen anden vil paa-staa, at der er sket nogen Skade ved de Overførsler til Friliste, der er sket — jeg tror, jeg tør sige tværtimod.

Saa gjorde det ærede Medlem Hr. Rager nogle Bemærkninger om Indkøb fra det offentlige Side, saa længe vi har synkende Priser. Jeg maa sige til det ærede Medlem,

at jeg ved ikke, hvad synkende Priser er, jeg tror, man i Almindelighed bruger „synkende“ i en anden Forbindelse. Jeg tror ikke, at man skal lade det offentlige være Indkøber af Raavarer, jeg tror, at Handelens og Industriens Mænd gør det bedre og billigere.

Den højtærede Handelsminister var ked af, at jeg ikke havde nævnt nogle Varer, med Hensyn til hvilke vore Lagre er for smaa. Det havde jeg ærlig talt ogsaa indstillet mig paa, højtærede Hr. Minister, men Ministeren erkendte selv i sin Indledningstale og for øvrigt ogsaa anden Gang, han havde Ordet, at der var en Række Omraader, hvor vore Lagre uden Tvivl var for smaa, og saa er der jo ikke Grund for mig til at opremse en Række Varer, saaledes som jeg selvfølgelig godt kunde have gjort.

Ministeren meddelte derefter, at der aldrig var udstedt saa rigeligt med Attester som i Aar. Nej, det har Ministeren Ret i, og det er heller ikke bestridt, men hvorledes var det de øvrige Aar? Har vi ikke Gang paa Gang set Standsning af Byggeforetagender, Standsning af Industriforetagender, Standsning af Vejbygningsarbejder o. s. v., o. s. v.? Har vi ikke Gang paa Gang under dette System oplevet, at Arbejderne er blevet sat paa Gaden, fordi der manglede Raastoffer til nødvendige industrielle Frembringelser og til andre nødvendige Ting? Det er ikke fortsat i det Omfang, men det er ikke det samme, som at vore Lagre af Raavarer og andre nødvendige Varer har naaet et Omfang som under normale Forhold, og det hævdede Ministeren for øvrigt — saaledes som jeg før nævnte — heller ikke, at det var.

Det er ikke rigtigt, naar Ministeren siger, at der først kom en Henvendelse fra Grosserer-Societetets Komité den 27. September. Jeg gjorde Rede for, at vi allerede i Marts Maaned havde henledet Ministerens Opmærksomhed paa, i hvilken Situation Landet kunde komme, hvis en Episode som den, der her er Tale om, skulde indtræffe. Ansvarlige Mænd rundt omkring i de førende Lande har længe været klar over, at Situationen tilspidsede sig, det var jo ikke først den 27. eller 28. September. Den Tilladelse og den Radioudsendelse, som Ministeren dengang foranledigede, havde ikke stor praktisk Betydning, for allerede dengang var der i forskellige Lande kommet Eksportforbud, og det vilde sikkert, hvis der ikke om Natten var sket den betydningsfulde Begivenhed i München, have været umuligt overhovedet at udnytte nogle